De Koninklijke Hoveling komt tot Christus

Lezen: Johannes 4:39-54

Tekst: Johannes 4:50

Zingen:
Psalm 95:1
Psalm 66:1
Psalm 142:1, 2, 5
Psalm 145:4
Psalm 99:2

Geliefde gemeente, ik begin vanmiddag met een vraag. Een hele belangrijke vraag, jonge mensen, een vraag die we moeten kunnen beantwoorden, wil het wel zijn voor de eeuwigheid. De vraag namelijk of u, of jij, gekomen bent tot Christus. Komen tot de Heere Jezus Christus. Jonge mensen, dan bedoel ik natuurlijk niet een lichamelijke aanwezigheid van de Heere Jezus, dat is onmogelijk. Het gaat om een geestelijke ontmoeting. Het gaat erom hoe ik als schuldige zondaar tot het waarachtig geloof gebracht word, door het Woord en door de Geest gewerkt. Komen tot de Zaligmaker Die leeft, om zo van de eeuwige dood gered te worden. Komen tot de Heere Jezus, dat is het werk van God Zelf. Hij werkt dat Zelf door Zijn Woord.

Jongens en meisjes, die psalm kennen jullie wel, het eerste psalmversje dat je leert. Denk maar niet dat dat alleen maar een versje is voor kleine kinderen. Het is ook een versje voor oude mensen. Want David heeft het zelf geschreven toen hij oud geworden was, geleid door de Heilige Geest. Welk versje? *Heere, ai, alsjeblieft, maak mij Uw wegen bekend, door Uw Woord en Geest*. Zo, zo kom ik tot Christus. Hoe dat werk precies in het leven van een persoon uitgewerkt wordt, dat kan nog wel een klein beetje verschillen. Maar de Heere gaat wel ordelijk te werk. Op vaste plaatsen brengt Hij Zijn kinderen.

Dat het bij mensen verschillen kan, ik hoef maar een paar voorbeelden te noemen. Wat ons is voorgelezen uit Johannes 4, daar horen we van de Samaritaanse vrouw. Hoe komt de Samaritaanse vrouw tot de Heere Jezus? Kinderen, nietsvermoedend denkt ze op het meest ongebruikelijke moment van de dag water te gaan halen. Het is een zondige vrouw. Ze wil niet opgemerkt worden, dus ze doet dat midden op de dag als het het warmst is en iedereen thuis blijft. Dan gaat ze water halen, want dan hoeft ze niemand tegen te komen. En dat is dan net het moment dat de Heere Jezus haar vindt. Op het moment dat zij het niet in gedachten had, vond zij Christus. Nee, Christus vond haar. Wat is dan de vrucht als Christus je vindt? Als je door genade oog krijgt voor de Heere Jezus, wat is dan de vrucht? Dan kun je je mond niet meer houden. Toen is die vrouw teruggegaan naar Sichar en heeft het geroepen daar in de straten: *Kom, zie de Mens Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb. Is Deze niet de Christus?*

Maar nog weer anders komt de hoveling van onze tekst tot Christus. We staan er vanmiddag bij stil en we zetten maar eenvoudig boven de preek: **De Koninklijke Hoveling komt tot Christus.** Drie gedachten, heel kort, dat kun je wel onthouden, kinderen.

1. Allereerst wondergeloof.
2. Ten tweede zaligmakend geloof.
3. En ten slotte bevestigd geloof.

1. Wondergeloof

Daar in Sichar, daar waar die Samaritaanse vrouw bij de put de Heere Jezus ontmoet, hoe is die vrouw nou tot bekering gekomen? Hoe is die vrouw nou tot Christus gekomen? Door het Woord. De Heere Jezus spreekt met haar, ontdekt haar aan zonden, wijst haar op het levende water in Hem. Zo, door het Woord, wordt die vrouw tot bekering gebracht, toegepast door de Heilige Geest. Ik zei het al bij de inleiding: die vrouw gaat naar de stad Sichar en gaat daar spreken. En dan lezen we, het is ons voorgelezen: *Velen uit die stad geloofden in Hem om het woord der vrouw.* Dus ze komen er tot bekering door het woord van een kind van God die tot leven is gewekt. Maar we lezen nog meer: *Er komen er nog veel meer tot het zaligmakende geloof om Zijns Woords wil.* Dat is het Woord van de Heere Jezus Zelf als Hij naar Sichar gaat om daar Zelf het evangelie te prediken. Dan komen er nog meer tot bekering, door het Woord.

Maar dan breekt het gedeelte aan waar we samen over willen nadenken. Laten we maar lezen in vers 45: *Als Hij dan in Galilea kwam, ontvingen Hem de Galileërs, gezien hebbende al de dingen die Hij te Jeruzalem op het feest gedaan had.* Jongens en meisjes, kun je lezen? Kijk eens wat daar staat in vers 45: *Als Hij dan in Galilea kwam, ontvingen Hem de Galileërs.* En wat staat daar dan? Niet *gehoord hebbende*, maar *gezien hebbende* al de dingen die Hij te Jeruzalem op het feest gedaan had. Wat betekent dat? Wat een verschil. Daar in Sichar, daar bij die Samaritaanse vrouw, gaat het om de oren die het Woord horen. Maar hier in Kana in Galilea gaat het om het zien. Ja, dat is niet verwonderlijk. Want wat was er in Kana nog meer gebeurd? In Kana was er nog een wonder gebeurd, het eerste wonder dat de Heere Jezus heeft verricht op een bruiloft, toen Hij water in wijn veranderd had. En nu de Heere Jezus opnieuw in Kana is, zijn er vele mensen die denken: daar wil ik bij wezen, daar valt wat te zien, daar valt wat mee te maken.

Hoe dan ook, hier in Kana wordt onze aandacht gericht op een koninklijke hoveling. Wat is dat voor iemand, jonge mensen? Een koninklijke hoveling, dat is iemand die aan het hof van de koning werkt. Niet zo heel ingewikkeld dus. Het is waarschijnlijk zelfs niet iemand die het alledaagse werk doet, vegen of de deuren openen of eten klaarmaken. Maar het is waarschijnlijk iemand geweest die een leidinggevende functie had, een manager, iemand die wat hoger geplaatst was, die met de vingers moest knippen en zijn personeel aan moest sturen. Een koninklijke hoveling.

Het is ook niet superbelangrijk wie het precies was. Belangrijker is dat deze man een groot probleem heeft. Trouwens, we zitten vanmiddag niet in de kerk om een verhaaltje aan te horen, om een geschiedenis aan te horen, om te wegen, om informatie op te slaan, een theorie op te doen. Gods Woord komt tot ons. En nu we aangebroken zijn op het punt dat het gaat over het grote probleem in het leven van deze koninklijke hoveling, dan begrijpen jullie al wel, kinderen, dat wij ook een groot probleem hebben. Wat is het grootste probleem van ons allemaal? Ja, dat ons hart vijandig is ten opzichte van de Heere. Het grote probleem is dat we geestelijk dood zijn. Het grote probleem is dat we niet het eeuwige leven, maar de eeuwige dood zijn onderworpen.

Wel, deze koninklijke hoveling heeft een groot probleem. Nee, het is niet zijn ziel. Nee, het is iets anders. Het is zijn zoon. Zijn zoon is ziek. En iedereen die een kind heeft, weet: als een kind ziek is, dan wil je er alles aan doen om dat kind het naar de zin te maken, om het zo mogelijk te laten genezen. Deze vader heeft er ook alles aan gedaan om zijn zoon te laten genezen, koste noch moeite gespaard. Het heeft alles niet mogen baten. Wij lezen: *Hij lag op zijn sterven*. Het wordt sterven voor deze jongen. Wat dat betreft zijn we allemaal hetzelfde. Ik sta hier en u zit hier, maar we zijn stervelingen. Deze jongen, hij ligt op zijn sterven.

En deze koninklijke hoveling, deze manager van de koning, hij heeft blijkbaar iets gehoord dat Jezus in Cana is gekomen. En het heeft hem gedreven om daar naartoe te gaan. Want hij heeft vast

iets gehoord van Jezus' wondermacht. En als hij dan hoort dat Jezus in Kana is, dan verlaat hij Kapernaüm. Dat lag bij de zee, en daarom staat er in de Bijbel: *Hij ging op.* Dat betekent dat hij een weg moet ondergaan die naar boven gaat, naar Kana. Het is een behoorlijke reis. Een groot deel van de dag heeft hij nodig gehad om de reis te maken. Maar wie heeft dat niet over voor een ziek kind? Hij gaat naar Kana op een geruchtenstroom, dat Jezus, de wonderdoener, daar is.

Hoe zijn wij gekomen vanmiddag onder het Woord? Hoe leven wij onder het Woord? Wij leven niet vanwege een geruchtje dat zo rondgegaan is, en wij een ogenblikje vanmiddag, een klein ogenblikje onder het Woord mogen komen, dat het ons vergund wordt om eenmaal het evangelie te horen. Wij leven onder een gestadige stroom van genade. Zondag na zondag wordt ons het evangelie gepredikt. Dag in, dag uit, Gods Woord op onze schoot. Deze man gaat op een gerucht uit tot de Heere Jezus. Het heeft groot vertrouwen gewekt bij deze man. En wat heeft de bediening van het evangelie, het leven onder het Woord, in u en jou en mijn leven voortgebracht?

Nee, dat grote vertrouwen is niet voldoende voor deze koninklijke hoveling. Wondergeloof is niet voldoende, is niet zaligmakend. Geloven dat Jezus een wonder kan doen, is niet zaligmakend. Nee, deze koninklijke hoveling is hem ernst. Hij gaat zelf. Hij had ook een knecht kunnen sturen: ga jij eens naar Kana en ga jij eens Jezus vragen om naar Kapernaüm te komen. Nee, hij gaat zelf. En hij heeft ook wel een bepaalde achting voor deze Jezus. Maar hij gaat tot Jezus vanwege zijn nood. Zijn zoon ligt op zijn sterven.

Van achting lezen we niet zo heel veel trouwens. Want als wij lezen van hoe deze koninklijke hoveling de Heere Jezus aanspreekt, dan klinkt daar ook wel iets dwingends in. We kunnen dat lezen als hij de vraag stelt aan de Heere Jezus in vers 47: *Deze, gehoord hebbende dat Jezus uit Judea in Galilea kwam, ging tot Hem, en bad Hem*. Wat bidt hij? *Dat Hij afkwam en zijn zoon gezond maakte, want hij lag op zijn sterven*. Nou, jonge mensen, als hier staat de verleden tijd van bidden, *hij bad Hem*, dan denken wij allemaal aan dit, aan het samen bidden, een eerbiedige vraag. Nou, dat is ook zo. Maar als hier staat *hij bad Hem*, dan is dat een dwingende vraag. Ernstig vragen, aanhoudend vragen, zo mogen we ook hier vertalen. Het is niet zozeer het gebed, het bidden met verwachting dat Hij het zou doen, maar een dwingend vragen. De Heere Jezus heeft een opdracht gekregen van deze hoofdbeambte. De hoofdbeambte heeft een kant-en-klare bestelling. Wat? De Heere Jezus moet komen naar Kapernaüm, omdat zijn zoon op sterven ligt. *Hij bad Hem*, aanhoudend.

Op zich, hè gemeente, het is wel hoopvol dat deze koninklijke beambte van de koning de Heere Jezus zoekt met zijn vraag, de manier waarop hij komt, maar het getuigt ook van zijn grote onwetendheid. Want deze man verwacht dat Jezus naar Kapernaüm moet komen om daar aanwezig te zijn, lichamelijk aanwezig te zijn, om zijn doodzieke jongen te genezen. Hij bindt de kracht die de Heere Jezus kan toepassen aan de aanwezigheid van de Heere Jezus. Deze koninklijke hoveling ziet de Heere Jezus als een wonderdoener. En zo wil hij Hem gebruiken, maar hij wil Hem niet gebruiken als Messias. Hij wil Hem niet gebruiken als de Zaligmaker. De man heeft Jezus alleen nodig voor de ziekte van het lichaam, maar deze man heeft totaal geen indruk van de ziekte van zijn ziel, de dodelijke kwaal van zijn ziel. Deze man wil alleen in de Heere Jezus geloven als Hij een wonder doet. Dan zal hij Hem volgen. Of niet?

Nee, nee. Een wonder kan wel aanleiding zijn om tot het geloof te komen, maar kan het geloof zelf niet werken. Nee, een wondergeloof maakt niet zalig. Deze man gaat daarom door de Heere Jezus terecht gewezen worden. Hij wordt aangesproken, berispt. Nee, het is niet zo dat de Heere Jezus niet eerder is gevraagd om iets bijzonders te doen, een wonder te verrichten. Dat was op zich niet

zo'n opvallend iets. Dit is geen incident op zich, maar er zijn zoveel die komen tot de Heere Jezus om wat te zien, om een gave. En zo weinigen komen tot Hem om de Gever van al die gaven.

En daarom, als de Heere Jezus de man gaat antwoorden en de mensen gaat antwoorden die rondom Hem staan, dan lijkt het een berisping te zijn. Dan schijnt het net of de Heere Jezus degenen die tot Hem komen hard gaat behandelen, of dat Hij voorbijgaat aan het vertrouwen dat die mensen hebben in Zijn wondermacht. Ja, en toch gaat de Heere hem aanspreken. En we lezen dat in vers 48: *Jezus dan zeide tot hen: Tenzij dat gijlieden tekenen en wonderen ziet, zo zult gij niet geloven*.

Hoe ligt het bij ons? Deze mens, deze koninklijke hoveling, is tot de Heere Jezus gekomen en hij verwacht een wonder van de Heere Jezus. Doe dat maar even, hier mijn wensenlijst. En nu gaat de Heere hen berispen. De Heere gaat hen ontdekken aan hun zonde, aan de zwakheid van hun wondergeloof. Dat is geen geloof. En de Heere gaat die koninklijke hoveling en de omstanders voorbereiden op de zegen die Hij straks zal geven, als Hij hun vraag gaat beantwoorden. Want de Heere Jezus is geen wonderdoener. De Heere Jezus van Nazareth is de Zaligmaker van verloren zondaren. En daartoe is Hij in de wereld gekomen. Daartoe is Hij gestorven. Daartoe is Hij opgewekt uit de doden om zondaren het leven te geven. En dat gaat de Heere Jezus deze koninklijke hoveling leren. Leren te geloven op Zijn Woord. Leren te geloven aan de beloften van de Heere. Want dat is een waar geloof. Het ware geloof richt zich met name op de beloften van vergeving, de beloften van rechtvaardiging, van heiliging en van het eeuwige leven door het Woord gesproken. Dat maakt zalig.

En daarom gaat de Heere Jezus niet met deze man mee. Daarom gaat de Heere Jezus slechts spreken. Het wonder dat de Heere Jezus hier gaat verrichten, zal in het teken staan van Zijn in Kana gesproken Woord. Door Zijn Woord zal dat wonder geschieden. En dat is opdat het geloof gewekt wordt bij de omstanders en ook straks daar waar de koninklijke hoofdman thuis zal komen. En ondanks deze terechtwijzing, ondanks dat de Heere Jezus gezegd heeft: *Jullie verwachten alleen maar wondertekenen*, toch draait deze koninklijke hoveling niet om en gaat hij niet boos, hoogmoedig naar huis. Hij luistert toch niet naar mij, ik ga wel weg. Nee, ondanks dat de Heere Jezus zich aan deze man schijnbaar onttrekt, is het eerder dat deze man zich des te dringender aan de Heere Jezus vastklampt.

Kent u dat leven? Aan de ene kant door het Woord erbuiten gezet worden. Net als bij die Kanaänitische vrouw: *Het is niet voor de hondekens*. Je wordt erbuiten gezet. Ja, maar: *Ja, maar Heere, de hondekens eten toch ook van de kruimeltjes die van de tafel hunner heren vallen*. Zo is er ook hier deze heiden. Hij gaat zich niet in zijn hoogmoed omkeren. O nee, hij herhaalt met een emotioneel en hartstochtelijk beroep op de Heere Jezus: *Heere, kom af, eer mijn kind sterft*.

Ziet u, de trekkende liefde van de Vader: *Niemand zal tot Mij komen, tenzij dat de Vader hem trekke*. Hier is er zo een. Niets staat in de weg dat deze koninklijke hoveling tot Christus komt. Hij moet als een wondergelovige ontdekt worden en komen tot Christus, en het zaligmakende geloof deelachtig worden. Gemeente, hij moet leren om niet alleen van de gave te leven, van het wonder dat zijn zoon zal leven, maar hij moet leren leven van de Gever. Ik zei het eerder: onze zaligheid is alleen gegrond in het Woord van God en in Zijn beloften. En dat Woord en die beloften past de Heilige Geest toe onder de bediening van het Woord en bij het lezen van dat Woord. Dat is het wat een mens van dood levend maakt. Dat is het wat het geloof werkt en de bekering uitwerkt in ons hart. En net zo zeker als deze man gelovig zal ervaren dat Jezus' Woord vervuld wordt, zo komen wij ook niet beschaamd uit wanneer wij erop vertrouwen dat God Zijn Woord houdt.

2. Zaligmakend Geloof

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte. Want de koninklijke hoveling heeft voor zijn stervende jongen gepleit. En hij is terechtgewezen. Hij is soort van weggeduwd bij de Heere Jezus vandaan. En toch heeft hem dat niet weerhouden om opnieuw te pleiten voor zijn zoon. Maar nog maakt de Heere Jezus totaal geen aanstalten om met hem mee te gaan naar Kapernaüm. De Heere Jezus gaat ook geen bemoediging uitspreken. De Heere Jezus gaat geen gebed doen. Niets van dat alles. Geen woorden, geen recept: je moet dit of dat doen. Moet je nagaan, kom je tot de Heere Jezus en word je zo behandeld.

O ja, kijk dan eens wat hier gebeurt. De vader wordt teruggestuurd. Wordt hij teruggestuurd met lege handen? Nee. Hoor eens wat de Heere Jezus zegt: *Ga heen, uw zoon leeft*. Enkele woorden worden maar gesproken. Enkele woorden. Maar wat gebeurt er? Hij was gekomen om een wonder. Nou, er gebeurt ook een wonder. Maar die man heeft het zelf niet eens in de gaten. *Ga heen, uw zoon leeft*. Zou jij het geloven? Zou u het geloven?

Wij zitten hier niet om naar een geschiedenis te luisteren, om nog wat theorie op te doen van een koninklijke hoveling, om weer de geschiedenis scherp te hebben hoe het in elkaar zat. We zitten hier om het Woord van God te horen. Omdat we zelf van oorsprong, van nature, een groot probleem hebben, namelijk een openstaande schuld. En, heb je nou verwacht dat je vanmiddag zonder schuld de kerk uit zou kunnen gaan? Toch? Of wel? Ja, maar dan moeten er eerst voorbereidende werkzaamheden zijn. Dan moet ik eerst iets kennen van mijn zonde, van mijn schuld. Hebt u een probleem? Bent u gekomen tot Christus? Hier, hier gebeurt een wonder. *Heere, kom af, mijn kind sterft*. En dan klinkt het: *Ga heen, uw zoon leeft*. Gaat u zo de kerk uit straks? Nou, u zegt: ik heb geen kinderen, ik heb geen zieke zoon. Ja, daar gaat het vanmiddag niet over. Het gaat over mijn probleem. *Ga heen, uw zoon leeft*. Mag ik het zo zeggen vanmiddag, voor ons toegepast? De Heere zegt vanmiddag: *Uw zonden zijn vergeven om Jezus' wil*.

Dat kan niet? Wat gebeurt er bij deze koninklijke hoveling? Het wonder. *Dat doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die Hem horen zullen leven*. Dat gebeurt hier. En ieder die iets van genade kent, herkent hier iets van. De zoon leeft. Op dat moment, terwijl die vader nog totaal niks in de gaten heeft, is de zoon in Kapernaüm gezond geworden. Van het ene op het andere moment. Als hij de volgende dag het zal horen, dan hoort hij het van zijn knechten: *Het was de zevende ure, toen verliet hem de koorts*.

Maar er gebeurt nog iets. Niet alleen een wonder bij die jongen, maar ook een wonder bij die vader. Niet alleen die jongen leeft, maar die vader leeft ook. Geestelijk leven. O ja? Ja, het staat er zo heel eenvoudig. En als het er niet stond, dan zou ik het niet kunnen geloven, dat het zo eenvoudig is. Ik zou op zijn minst zeggen: die man heeft geen voorbereidende werkzaamheden gehad, dat kan nooit waar zijn. Hoe kan ooit iemand om een wonder naar de Heere Jezus komen, en als een zalige gelovige, een ogenblik later, de vrede die alle verstand te boven gaat ontvangen? Maar dat staat er: *En de mens geloofde het woord dat Jezus tot hem zeide, en ging heen*.

Deze vader gelooft niet alleen dat deze Heiland een wonderdoener is voor zijn zoon, maar hij gelooft de Heere Jezus op Zijn Woord. Ja, en dan niet zien. Hoe kon hij nou ooit gezien hebben dat zijn zoon genezen was? Dat kon helemaal nog niet. Dat zou hij pas de volgende dag horen, dat zijn zoon op dat moment leven kreeg. Niet zien, niets voelen, toch vertrouwen! Kijk, zo ga je straks heen. Niet zien, niets voelen, alleen vertrouwen op het naakte, het kale Woord van God. Omdat Hij het gezegd heeft, daarom is het waar. En u hebt gelijk, dat is nou het werk van de Heilige Geest. Dat kan ik niet maken, kunnen predikanten niet werken. *Uw zoon leeft*. Maar deze vader leeft ook, hij heeft het zaligmakend geloof ontvangen.

En nu wij. Nu blijkt ook, gemeente, dat bij het komen tot Christus alle rang en alle stand en alle leeftijd en alle verschillen onder mensen wegvalt. Deze koninklijke hoveling, deze manager van de koning, is ineens geen manager van de koning meer, maar hij wordt mens genoemd: *De mens geloofde*. Voor de Heere Jezus is geen onderscheid tussen mensen. Blank of zwart, man of vrouw, grote zondaar, kleine zondaar, als die er al zouden zijn. Geen onderscheid. Zonder enige uitleg, zonder enige uitleg!

Wat moeten wij ons schamen, hè gemeente. Of niet? Ik wel. Wat moeten we ons vreselijk schamen. Zo lang onder het evangelie en dan nog zo vaak de Heere verdacht houden op Zijn Woord. En deze man, hij vraagt niet om uitleg. Hij zegt geen: ja, maar. Hij zegt niet: dat gaat te snel. Uitsluitend vertrouwend op het Woord. Nogmaals, gaan wij straks ook zo dit gebouw uit? Gaan wij ook straks zo naar onze woningen?

Geliefde gemeente, wat is het nodig dat we ontdekt worden aan, en dat we berispt worden om het kwaad dat ons belet om het Woord van God te ontvangen zoals het tot ons komt. Deze koninklijke hoveling, hij wordt niet boos. Hij spreekt de Heere niet tegen als hij schijnbaar hard behandeld wordt. Nee, hij verdraagt het. En zo moet het ook bij ons zijn. Als ons ongeduld en onze eigenzinnigheid zo groot zijn dat zij ons weerhouden om tot Christus te komen, om ons te buigen, wat is het dan nodig dat de Heere gaat slaan in ons leven, dat we klein worden voor God, dat we gedwongen worden om onze hoogmoed af te leggen, om te buigen voor God.

Hoe zien we hier de liefde van de Heere Jezus Christus en Zijn goedheid, hoe Hij omgaat met verloren zondaren in zichzelf. Hij vergeeft de onwetendheid van deze koninklijke hoveling. Hij toont ook dat Hij vele malen groter is dan dat er van Hem gedacht wordt, en dat Hij vele malen meer geeft dan waarom gevraagd wordt. Ja, ja. Toch gaat de Heere Jezus hem aanspreken: *Ga heen, uw zoon leeft*. Hij krijgt veel meer dan waarom hij gevraagd heeft. Hij vraagt om de genezing van zijn zoon. En hij krijgt de genezing van zijn eigen ziel erbij. Of dat als eerste en de genezing van zijn zoon krijgt hij erbij. Wat heerlijk, niet? Hij krijgt meer dan waarom hij gevraagd heeft. Maar hij krijgt zelfs een bevestiging van datgene wat de Heere in zijn leven gewerkt heeft.

Gemeente, dat is de laatste gedachte. Maar voordat we verder gaan: wat heeft het Woord voor uitwerking op ons leven gehad? Ik zei het: wij leven niet onder een geruchtenstroom, maar onder een gestadige prediking van het evangelie, met Gods Woord op onze schoot. Hoeveel preken hebben wij gehoord? Slechts een enkel woordje heeft de koninklijke hoveling uit de mond van de Zaligmaker ontvangen. En hij hoort het, en hij ontvangt het door de Heilige Geest in zijn ziel.

Ja, zegt u, maar ik kan mezelf niet bewegen om dat Woord te ontvangen. Een ieder die tot Christus is gekomen, weet hoe onmogelijk het is om uit jezelf dat Woord te ontvangen. En die weet daarom ook dat te geloven een gave van God is. Maar als dat nu dan werkelijk de beleving is dat u het verzuchten moet vanmiddag: maar ik kan mezelf niet daartoe brengen om dat Woord te ontvangen, laat dat dan uw worsteling zijn aan de troon van de genade, dat de Heere het schenken zou, dat het u tot schuld wordt. *Ik kan het niet ontvangen. Heere, het moet bij U vandaan komen, of ik kom om*.

Weet u wat Calvijn zegt? Laten we bidden dat God ons hart zo beweegt, dat wij niet minder gewillig zijn om te geloven, dan Hij gewillig en goedertieren is om het te beloven.

3. Bevestigd Geloof

Wondergeloof, zaligmakend geloof, bevestigd geloof. Onze laatste gedachte. Nadat de Heere Jezus die levenwekkende woorden heeft gesproken: *Ga heen, uw zoon leeft*, is die wondergelovige

man, die aanvankelijk tot de Heere Jezus gekomen is om de wonderdoener te zien, als een ware, als een zaligmakende gelovige weggelopen bij de Heere Jezus, bij de Heere Jezus vandaan gegaan. Waarschijnlijk heeft die man nog ergens een overnachting gemaakt, want het was nogal een reisje van Kapernaüm naar Kana.

Hoe dan ook, we lezen in vers 51 dat hij afgaat. Dat betekent dat hij weer afdaalt van Kana, en terugloopt naar de zee, naar Kapernaüm. En als hij nu afging, daar gaat hij, zie je hem in gedachten? Laten we het ons een klein beetje voorstellen. We hadden onszelf in gedachten, we zitten onder de bediening van het Woord. *Ga heen, uw zoon leeft*, heeft het geklonken in ons midden. God weet wat voor effect dat heeft op onze ziel, de vragen die er in uw hart leven. Ja, maar gaat het niet te snel, of wat dan ook. Wat die vragen waren en zijn in uw hart. Maar die man gaat heen. En wij gaan ook straks heen. Wat de Heere Jezus gezegd heeft over mijn zoon, zou die echt leven? Gisteren nog zo'n wanhoop, maar nu met een gerust en een stil gemoed terug naar huis.

Het is zoals in het leven van Hanna. Ze ging naar de tempel, ze bad de Heere vurig aan. Toen ze naar huis ging, was het wezenlijk anders: *Zo was haar aangezicht niet meer droevig*. Zo was het toch ook met die kamerling. Die kamerling werd het evangelie gepreekt door Filippus. En Filippus is opeens weg. En dan lezen we: *En hij reisde zijn weg met blijdschap*. Zo lezen we het toch ook wel in de psalmen. Het zal wel in zijn hart geleefd hebben, of op zijn lippen gekomen zijn: *God, Die helpt in nood, is in Sion groot*.

Je kunt je toch levendig voorstellen, daar in die eerste liefde, als God overkomt in de ziel, dat er zulke grote gedachten van God zijn. Dan kan heel de wereld wel zalig worden. *En hij ging heen.* Als hij nu afging, daar kwamen hem zijn dienstknechten tegemoet. Kinderen, zie je ze? Hij loopt naar huis, en op een gegeven moment: stofwolken. Daar komen mensen aan. O, dat zijn mijn knechten. Daar komen ze aan. Wat zullen ze gaan zeggen? Wat zullen ze gaan zeggen? Je zoon is misschien gestorven. Wat zullen ze zeggen? Maak het de Meester niet moeilijk? O, wat een bestrijding. Dat kan op het geloof afkomen. We lezen er niks van. Wat we wel lezen, als die knechten aankomen, is dat het geloof bevestigd wordt.

Wondergeloof, dat is niet zaligmakend. Zaligmakend geloof, het geloof op het Woord van God, dat is het belangrijkste, dat is leven. Maar dat ware geloof, dat zaligmakende geloof, wordt ook bevestigd. Dat betekent dat het vastgezet wordt. Je kunt zeggen: dan komt er een stempel op. Het is echt waar. Dat gebeurt ook in het leven van deze koninklijke hoveling. Want daar komt hij, en die knechten komen hem tegemoet. Die zeggen niet dat zijn zoon gestorven is. Nee, wat zeggen ze? *Uw kind leeft*. Zie je, letterlijk de woorden, bijna letterlijk de woorden van de Heere Jezus Zelf. De Heere Jezus had gezegd: *Ga heen, uw zoon leeft.* En wat zeggen de knechten? *Uw kind leeft*.

Wonderlijk, het Woord van Jezus van Nazareth, de wonderdoener, is waar. Hij is de Christus. Hij is de gekomen Zaligmaker, Die zondaren het leven geeft. Daar gaat het om, gemeente, dat we leren vertrouwen op het Woord en daarop leren hopen. Wat doet de koninklijke hoveling? Hij vraagt zijn knechten: wanneer is dat gebeurd dan? Wanneer is mijn zoon dan genezen? Dan moeten we dat niet lezen als een vraag van ongeloof, zo van: nou ja, dat zal wel niet. Nee, Zacharias, die stelt een vraag van ongeloof: *Waarbij zal ik dat weten, dat ik een kind in mijn ouderdom zal ontvangen?* Het is een vraag uit het geloof, zoals Maria dat mocht doen toen ze te horen kreeg van de engel dat ze zwanger zou worden: *Hoe zal dat wezen?*

Waarom vraagt Maria dat? Waarom vraagt deze koninklijke hoveling dit? Wanneer is dat gebeurd? Welke ure is het gebeurd? Waarom? Wel, het ware geloof onderzoekt om straks te meer te kunnen spreken en te overtuigender te kunnen spreken van het wonder dat God verricht heeft. En dan klinkt het antwoord: *Gisteren te zevende ure verliet hem de koorts.* Niet alleen een bevestiging van

de woorden van de Heere Jezus door de knechten: *Uw kind leeft*, maar ook nu een bevestiging dat de Heere Jezus dat gisteren te zevende ure bewerkt heeft in het leven van deze jongen. *Te zevende ure verliet hem de koorts.* Met andere woorden, toen gisteren die vader het Woord van de Heere Jezus mocht geloven, horen en ontvangen, toen gebeurde dat machtige wonder in Kapernaüm.

Zie je wel, deze man heeft leren vertrouwen op het kale Woord van God: *Ga heen, uw zoon leeft*, zonder vragen te stellen. En nu, hij heeft het leven ontvangen, eeuwig leven, door het Woord. Weet u wat een mooi detail is nog van deze geschiedenis? Dat woordje wat de knechten zeggen tegen hun heer, tegen de koninklijke hoveling: *Te zevende ure verliet hem de koorts*. Dat woordje 'verlaten', dat de koorts verlaat, het lichaam verlaat, dat mogen we ook vertalen met vergeven, of schuld wegnemen. Ziet u wat een machtig wonder daar gebeurt? Op dat moment dat de Heere Jezus zegt: *Ga heen, uw zoon leeft*, gebeurt dat machtige wonder: de zoon leeft. Op datzelfde moment wordt hij genezen. En de man, de vader, gelooft het Woord, want we lezen dat hij geen vragen stelt maar terugkeert naar zijn huis.

En toen het moment daar was dat te zevende ure de koorts de jongen verliet, verliet ook de schuld de vader. De zondeschuld, weggenomen bij de vader. Toen werd door het geloof de weldaad van het Woord ontvangen, en daarmee de volkomen gerechtigheid en genoegdoening en heiligheid van Christus, toegerekend. Zo zegt de catechismus.

We gaan naar huis, geliefden. De koninklijke hoveling is tot Christus gekomen. En we hebben gehoord dat het Woord van de Heere bevestigd werd. En we hebben gehoord dat zijn schuld verzoend is, weggenomen, te zevende ure, toen Jezus het zei: *Ga heen, uw zoon leeft*. Op het Woord, op het kale Woord van God leren vertrouwen door de Heilige Geest. Nee, niets of niemand, geen leed zal dat ooit uit mijn geheugen wissen.

Dat doet de Heere. Hij komt met Zijn Woord om dat te bevestigen, een stempel erop te zetten, jongens en meisjes. En wat denk je? Dat Gods kinderen altijd dat Woord zo standvastig kunnen bewaren en daarop leunen en steunen? O, ze worden altijd maar weer aangevochten. Van binnen en van buiten komt het op hen af. De vragen en de ja-maars. Hoe kan het nou dat jij, dat ik, dat ontvangen mocht? Maar dan komt de Heere bij tijden ook Zijn volk te bevestigen, er opnieuw een streepje onder te zetten: *Uw zoon, uw kind leeft.* En het was te zevende ure, toen is het geschied.

Misschien gebeurde het wel vanmiddag opnieuw, dat de Heilige Geest u terugleidde naar dat moment, de strik brak los en wij zijn vrij geraakt. Inmiddels weer vastgeraakt door schuld en ongerechtigheid van je eigen kant. Maar dat de Heere opnieuw komt vanmiddag: *Ik heb het toch gezegd, door het Woord. Ga heen, uw zonden zijn vergeven*. Dat is nou nodig om één keer in ons leven, minstens één keer in ons leven, mee te maken, om dat te horen uit de stem van de Zoon van God.

En wat is dan de vrucht? Dan gaat hij naar huis. En de vrucht van het Woord is: *En hij geloofde, en zijn gehele huis*. Thuis is het gezin en zijn de knechten getuige geweest van de verandering in het leven van hun vader, van hun baas. Hij is veranderd. Hij is tot Christus gekomen. Er ging wat spreken in zijn leven. En hij heeft gepoogd, ongetwijfeld gepoogd, om zijn kinderen en zijn knechten bij die Christus te brengen. Daar in dat huis wordt voortaan gezongen, wat we samen gaan zingen: *En roemen van Christus' Koninkrijk, Zijn macht, Zijn heerlijkheid, Zijn kracht. Daar wordt voortaan Gods Rijk, zo groot, zo hoog verheven, en voor aller oog de hoogste roem gegeven*. Gaan wij nu ook zo naar huis?

Amen.